

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 13 grudnia 2018 r.*

Pomoc państwa – Przemysł chemiczny – Decyzja o kontynuowaniu działalności przez przedsiębiorstwo w trakcie postępowania upadłościowego – Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa – Skarga o stwierdzenie nieważności – Indywidualne oddziaływanie – Dopuszczalność – Pojęcie pomocy państwa – Korzyść – Kryterium prywatnego wierzyciela – Możliwość przypisania państwu – Obowiązek uzasadnienia

W sprawie T-284/15

AlzChem AG, z siedzibą w Trostberg (Niemcy), reprezentowana początkowo przez P. Alexiadisa, solicitora, oraz adwokatów A. Borsosa i I. Georgiopoulosa, a następnie przez P. Alexiadisa oraz adwokatów A. Borsosa, E. Kaziliego, P. Oraveca i K. Csacha,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez G. Contego oraz L. Armati, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Republikę Słowacką, reprezentowaną przez B. Ricziową, działającą w charakterze pełnomocnika,

oraz przez

Fortischem a.s., z siedzibą w Nováky (Słowacja), reprezentowaną przez adwokatów C. Arholda, P. Hodála i M. Staroňa,

interwenienci,

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności art. 2 decyzji Komisji Europejskiej (UE) 2015/1826 z dnia 15 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) przyznanej przez Słowację na rzecz NCHZ (Dz.U. 2015, L 269, s. 71),

SĄD (szósta izba),

w składzie: G. Berardis, prezes, S. Papasavvas i O. Spineanu-Matei (sprawozdawca), sędziowie,

* Język postępowania: angielski.

sekretarz: P. Cullen, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 11 kwietnia 2018 r.,
wydaje następujący

Wyrok¹

I. Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżąca, AlzChem AG, jest spółką z siedzibą w Niemczech, prowadzącą działalność na kilku rynkach wysokowartościowych chemikaliów w wielu państwach członkowskich Unii Europejskiej, w tym w Republice Słowackiej.
- 2 Novácké chemické závody, a.s. v konkurze (zwane dalej „NCHZ”) było prywatnym producentem chemikaliów posiadającym trzy oddziały. Przedsiębiorstwo to prowadziło zakład chemiczny w regionie Trenčyna (Słowacja). Jego główna działalność polegała na produkcji węgla wapnia i gazów technicznych, polichloru winylu (PVC) i jego produktów ubocznych oraz w coraz większym zakresie produkcji małych partii chemikaliów ciężkich i wysokowartościowych.
- 3 W dniu 8 października 2009 r., po zgłoszeniu przez NCHZ, że nie jest ono w stanie utrzymać działalności, i po przedłożeniu przez nie bilansu, rozpoczęto postępowanie upadłościowe.
- 4 W dniu 5 listopada 2009 r. Republika Słowacka przyjęła zákon č. 493/2009 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa strategických spoločností a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ustawę nr 493/2009 o niektórych środkach dotyczących przedsiębiorstw o znaczeniu strategicznym oraz o zmianie niektórych ustaw, zwaną dalej „ustawą o przedsiębiorstwach strategicznych”). Ustawa ta, która weszła w życie w dniu 1 grudnia 2009 r., nadała państwu prawo pierwszeństwa przy zakupie strategicznych przedsiębiorstw objętych postępowaniem upadłościowym i wymagała, aby syndyk masy upadłościowej (zwany dalej „syndykiem”) zapewnił kontynuację działalności przedsiębiorstwa strategicznego w trakcie tego postępowania. Zgodnie z tą ustawą w dniu 2 grudnia 2009 r. NCHZ zostało uznane przez władze słowackie za przedsiębiorstwo strategiczne i posiadało ten status do dnia wygaśnięcia ustawy w dniu 31 grudnia 2010 r. NCHZ było jedynym przedsiębiorstwem, wobec którego zastosowano tę ustawę (dalej jako „pierwszy okres upadłości”).
- 5 Po dniu 31 grudnia 2010 r. NCHZ podlegało przepisom ustawy zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ustawy nr 7/2005 o prawie upadłościowym i naprawczym, o upadłości i restrukturyzacji oraz o zmianie niektórych ustaw, zwanej dalej „ustawą o postępowaniu upadłościowym”) (dalej jako „drugi okres upadłości”). Na wspólnym posiedzeniu w dniu 26 stycznia 2011 r. między wierzycielami niezabezpieczonymi, zebranych w ramach komitetu wierzycieli (zwanego dalej „komitetem wierzycieli”), i wierzycielami uprzywilejowanymi (zwanym dalej „posiedzeniem z dnia 26 stycznia 2011 r.”) syndyk poinformował, że koszty związane z prowadzeniem działalności NCHZ były wyższe niż przychody z działalności. Ponadto syndyk przedstawił wierzycielom analizę ekonomiczną z dnia 23 grudnia 2010 r. (zwaną dalej „analizą ekonomiczną”), która została uzupełniona prezentacją kierownictwa. Wyżej wspomniani wierzyciele podjęli decyzję o kontynuacji działalności NCHZ (zwaną dalej „decyzją z dnia 26 stycznia 2011 r.”). Ponieważ w dniu 17 lutego 2011 r. decyzja ta została zatwierdzona decyzją wydaną przez sąd v Trenčine (sąd w Trenčynie, Słowacja) [zwaną dalej „decyzją wydaną przez sąd v Trenčine (sąd w Trenčynie)” lub „decyzją z dnia 17 lutego 2011 r.”], syndyk kontynuował tę działalność.

¹ Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

W niniejszej sprawie zgodnie z ustawą o postępowaniu upadłościowym komitet wierzycieli, wierzyciele uprzywilejowani oraz sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie) ustanowili właściwy komitet (zwany dalej „właściwym komitetem”).

[...]

- 10 Pismem z dnia 2 lipca 2013 r. Komisja powiadomiła władze słowackie o swojej decyzji wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego na mocy art. 108 ust. 2 TFUE (Dz.U. 2013, C 297, s. 85), jeśli chodzi, po pierwsze, o zezwolenie przez państwo, w związku z ustawą o spółkach strategicznych, na kontynuowanie działalności NCHZ w okresie od grudnia 2009 r. do grudnia 2010 r., a po drugie, o decyzję wierzycieli ze stycznia 2011 r. o kontynuowaniu działalności NCHZ po wygaśnięciu ustawy o spółkach strategicznych. Komisja wyraziła ponadto wątpliwości co do bezwarunkowego charakteru przetargu, w drodze którego NCHZ zostało sprzedane, i stwierdziła, że istniały poważne przesłanki wskazujące na to, że ciągłość gospodarcza między NCHZ i nowym podmiotem nie została przerwana.

[...]

II. Zaskarżona decyzja

- 13 W dniu 15 października 2014 r. Komisja przyjęła decyzję (UE) 2015/1826 w sprawie pomocy państwa nr SA.33797 – (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) wdrożonej przez Słowację na rzecz NCHZ (Dz.U. 2015, L 269, s. 71) (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).
- 14 Komisja stwierdziła, że uznanie NCHZ za przedsiębiorstwo strategiczne (zwane dalej „pierwszym środkiem”) stanowiło selektywną korzyść na rzecz tego przedsiębiorstwa, którą można przypisać państwu i która wiązała się z użyciem zasobów państwowych i zakłóceniem konkurencji na rynku otwartym na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Komisja doszła do wniosku, że środek ten stanowił pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE i że pomoc ta była niezgodna z prawem i z rynkiem wewnętrznym (motywy 110 i 114–124 zaskarżonej decyzji). Po oszacowaniu, że kwota pomocy państwa wyniosła 4 783 424,10 EUR, Komisja uznała, że pomoc ta powinna zostać odzyskana od NCHZ oraz że nakaz zwrotu powinien zostać rozszerzony na Fortischem, który był powiązany z NCHZ w kontekście ciągłości gospodarczej (motywy 101 i 174 zaskarżonej decyzji).
- 15 Natomiast jak uznała Komisja, kontynuacja działalności NCHZ na podstawie decyzji wierzycieli z dnia 26 stycznia 2011 r. (zwana dalej „drugim środkiem”) nie stanowiła pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ nie zostały spełnione co najmniej dwa kumulatywne warunki definiowania pomocy państwa, tj. możliwość przypisania środka pomocy państwa i istnienie korzyści ekonomicznej (motywy 113 zaskarżonej decyzji).
- 16 Sentencja zaskarżonej decyzji ma następujące brzmienie:

„Artykuł 2

Decyzja o zezwoleniu na kontynuowanie działalności NCHZ po utracie mocy przez ustawę na podstawie decyzji komitetu wierzycieli nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

[...]

Artykuł 6

Niniejsza decyzja skierowana jest do [Republiki Słowackiej].”

[...]

V. Co do prawa

[...]

B. Co do istoty

[...]

2. W przedmiocie przypisania państwu kontynuacji działalności NCHZ w drugim okresie upadłości (zarzut drugi)

[...]

b) W przedmiocie naruszenia obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do możliwości przypisania drugiego środka państwu w związku z zatwierdzeniem przez sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie) decyzji z dnia 26 stycznia 2011 r. (część pierwsza zarzutu drugiego)

- 97 Skarżąca twierdzi, że jak Komisja wskazała w motywie 46 zaskarżonej decyzji, skarżąca, działając w takimże charakterze, argumentowała, iż decyzja zezwalająca na utrzymanie działalności NCHZ mogła być przypisana państwu, w szczególności w zakresie, w jakim została podtrzymana jako obowiązująca przez sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie).
- 98 O ile Komisja przyznaje w motywach 14, 33, 35, 36 i 102 zaskarżonej decyzji zaangażowanie sąd v Trenčine (sądu w Trenczynie) w proces decyzyjny, o tyle w motywach 103 i 104 zaskarżonej decyzji, w których została przedstawiona jej analiza kwestii przypisania drugiego środka państwu, nie mówi nic o roli odgrywanej przez wspomniany sąd. Skarżąca wnioskuje z tego, że postanowienia sądów krajowych zasadniczo są przypisane państwu, a Komisja nie przedstawiła żadnego wskazania, które mogłoby wyjaśnić, dlaczego decyzja wydana przez sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie) miałyby nie mieć znaczenia lub, przy założeniu, że ma znaczenie, nie miałyby być wystarczająca dla ustalenia możliwości przypisania drugiego środka państwu.
- 99 Komisja uważa, że zaskarżona decyzja jest wystarczająco uzasadniona. Uważa także, że przedstawiła w sposób jasny i jednoznaczny przyjęty przez siebie tok rozumowania, tym samym umożliwiając skarżącej jego zrozumienie, a Sądowi dokonanie kontroli sądowej. Jak twierdzi Komisja, wyjaśniła już, że w sytuacji, w której wszyscy wierzyciele, wśród których większość jest prywatna, wyraźnie decydują, że w ich interesie gospodarczym leży utrzymanie działalności przedsiębiorstwa w stanie upadłości, ich decyzja nie może być przypisana państwu tylko z tego powodu, że następnie sąd ją zatwierdza i uznaje za wiążącą. Zdaniem Komisji choć skarżąca może nie zgadzać się co do poprawności tego podejścia, nie powinna ona utrzymywać, że nie rozumiała logiki leżącej u podstaw rozumowania Komisji, ponieważ pomimo zwięzłości zaskarżonej decyzji rozumowanie to wyraźnie z niej wynikało, w szczególności z jej motywów 102–104.
- 100 Na wstępie należy wskazać, że w treści swojej argumentacji skarżąca powołuje się zasadniczo na naruszenie obowiązku uzasadnienia roli sąd v Trenčine (sądu w Trenczynie) w procesie decyzyjnym.

- 101 Należy zaznaczyć, że w motywie 102 zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, że „wszyscy wierzyciele z komitetu wierzycieli i wierzyciele [uprzywilejowani] zgodzili się w styczniu 2011 r., że NCHZ powinno kontynuować swoją działalność” oraz że „decyzję tę zatwierdził [sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie)] zgodnie z [...] ustawą o prawie upadłościowym i tym samym stała się ona wiążąca dla [syndyka]”.
- 102 W motywie 103 zaskarżonej decyzji Komisja uwzględniła kwestię ewentualnego istnienia prawa weta komitetu wierzycieli i wierzycieli uprzywilejowanych i stwierdziła w tym względzie, że „żaden podmiot państwowy nie mógł egzekwować swoich interesów w celu zatrzymania dalszej akumulacji zadłużenia”.
- 103 W motywie 104 zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, że „[m]ożna [było] zatem stwierdzić, że działalność NCHZ kontynuowano na podstawie decyzji podjętej przez wierzycieli prywatnych, ponieważ wierzyciele publiczni nie byli w stanie zawetować kontynuowania działalności NCHZ” i że „[z] tego powodu nie można uznać decyzji o kontynuacji działalności NCHZ po utracie mocy przez ustawę za decyzję, którą można przypisać państwu”.
- 104 Bezsporne jest, że ze względu na okoliczności sprawy i zgodnie z przepisami ustawy o prawie upadłościowym sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie) stanowił część właściwego komitetu, który decydował w sprawie ewentualnego kontynuowania działalności NCHZ, oraz że zgodnie z art. 83 ust. 4 ustawy o prawie upadłościowym syndyk był związany decyzją z dnia 17 lutego 2011 r.
- 105 Należy jednak stwierdzić, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie wskazała jednoznacznie, w jaki sposób ujęła rolę sąd v Trenčine (sądu w Trenczynie) w procesie decyzyjnym. W motywach 14, 26 i 32, jak również w art. 2 wspomnianej decyzji Komisja odniosła się bowiem wyłącznie do decyzji z dnia 26 stycznia 2011 r., nie wspominając interwencji tego sądu (zob. pkt 78 powyżej), podczas gdy w motywach 33, 35, 36 i 102 zaskarżonej decyzji odniosła się do decyzji sądu bez dokładniejszego wyjaśnienia jego roli w niniejszej sprawie, z uwzględnieniem treści art. 83 ust. 4 ustawy o prawie upadłościowym, sugerując tym samym, że sąd interweniował jedynie w celu zatwierdzenia decyzji z dnia 26 stycznia 2011 r. i uznania jej za wiążącą (zob. w szczególności motyw 33 zaskarżonej decyzji).
- 106 Ponadto należy zauważyć, że choć Komisja w swojej ocenie decyzji o kontynuowaniu działalności NCHZ w drugim okresie upadłości w motywie 102 zaskarżonej decyzji wspomniała o istnieniu decyzji z dnia 17 lutego 2011 r., nie zrobiła tego w żadnym z motywów 103–112 zaskarżonej decyzji, a w szczególności nie w motywach 103 i 104. Komisja wspomniała jedynie o decyzji z dnia 26 stycznia 2011 r.
- 107 Zresztą jak wskazała Komisja na rozprawie, nie można wykluczyć uznania danego środka za decyzję, którą można przypisać państwu w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE w następstwie decyzji sądu krajowego (zob. podobne wyroki z dnia 26 października 2016 r., DEI i Komisja/Alouminion tis Ellados, C-590/14 P, EU:C:2016:797, pkt 59, 77, 81; z dnia 3 marca 2016 r., Simet/Komisja, T-15/14, EU:T:2016:124, pkt 38, 44, 45).
- 108 W tym kontekście należy uznać, że Komisja powinna była przedstawić w zaskarżonej decyzji powody, które skłoniły ją do stwierdzenia, że decyzji o kontynuowaniu działalności NCHZ nie można przypisać sąd v Trenčine (sądowi w Trenczynie).
- 109 W tym względzie w odniesieniu do decyzji Komisji, na podstawie której przedstawiła ona jasno i jednoznacznie tok rozumowania, którym podążała, należy zauważyć, że jej wyjaśnienia, o których mowa w pkt 99 powyżej, nie wynikają w żaden sposób z zaskarżonej decyzji, lecz z jej pism procesowych przedstawionych przed Sądem, i że wbrew swoim twierdzeniom w taki sposób uzupełnia ona uzasadnienie zaskarżonej decyzji. Tymczasem zgodnie z orzecnictwem przytoczonym w pkt 74 powyżej uzasadnienie powinno być zawarte w samej zaskarżonej decyzji i nie może zostać przedstawione po raz pierwszy i a posteriori przed sądem unijnym.

- 110 W związku z tym, jak twierdzi skarżąca, Komisja nie wskazała w zaskarżonej decyzji powodów, dla których decyzja sąd v Trenčine (sądu w Trenczynie) nie miała żadnego wpływu na jej analizę możliwości przypisania państwu rozpatrywanego środka.
- 111 Ponadto podczas rozprawy Komisja została przesłuchana przez Sąd, tak aby ten mógł zrozumieć w świetle przepisów ustawy o prawie upadłościowym, czy sąd interweniujący zgodnie z art. 83 ust. 4 tej ustawy, jak w niniejszej sprawie sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie), był zobowiązany zbadać tylko przestrzeganie aspektów formalnych decyzji wierzycieli, czy też miał również sprawdzić zasadność tej decyzji, a w stosownych przypadkach mógł podjąć decyzję o odmiennym stanowisku. Należy stwierdzić jednak, że Komisja nie była w stanie udzielić odpowiedzi w tym względzie. Ograniczyła się ona do twierdzenia, że w niniejszej sprawie sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie) nie miał innego wyboru niż potwierdzenie decyzji z dnia 26 stycznia 2011 r., nie twierdząc jednak przy tym, że kontrola tego sądu była prawnie ograniczona.
- 112 Wynika z tego, że z uwagi na szczególny kontekst, w którym sąd v Trenčine (sąd w Trenczynie) wystąpił w niniejszej sprawie – jako członek właściwego komitetu – zaskarżona decyzja jest wadliwa z powodu braku uzasadnienia w zakresie dotyczącym możliwości przypisania państwu decyzji o kontynuacji działalności NCHZ w drugim okresie upadłości.

[...]

3. W przedmiocie istnienia korzyści gospodarczej przyznanej w związku z decyzją o kontynuacji działalności NCHZ w drugim okresie upadłości (część pierwsza zarzutu pierwszego)

[...]

c) W przedmiocie błędnego zastosowania kryterium prywatnego wierzyciela (argument pierwszy)

[...]

3) W przedmiocie porównywalności sytuacji wierzycieli publicznych i prywatnych

[...]

i) W przedmiocie uwzględnienia państwa jako jedyne wierzyciela

[...]

- 184 Należy wziąć pod uwagę, jak twierdzi Komisja, popierana przez Republikę Słowacką i Fortischem, że argumentacja skarżącej w tym względzie opiera się na założeniu, że Komisja powinna była uwzględnić nie każdego wierzyciela publicznego w sposób indywidualny, ale Republikę Słowacką jako jedyne wierzyciela publicznego reprezentującego wszystkich zainteresowanych wierzycieli publicznych.
- 185 Tymczasem zarówno Komisja, jak i interwenienci opierają się na błędnym charakterze tego założenia, ponieważ z kryterium prywatnego wierzyciela wynikałoby, że każdy wierzyciel publiczny musi podjąć decyzję w świetle cech wiarygodności, które posiada względem dłużnika, i że należałoby porównać decyzję każdego wierzyciela publicznego i decyzję, jaką podjąłby wierzyciel prywatny znajdujący się w takiej samej sytuacji.

- 186 Na wstępie należy zauważyć, że skarżąca na poparcie swej argumentacji nie powołuje się na żadne orzecznictwo, a ogranicza się jedynie do zakwestionowania tego, że argumentacja przywołana przez Komisję może popierać jej stanowisko. Skarżąca ocenia, że kwestia ta nie została rozstrzygnięta, podczas gdy Komisja wskazuje, że nie musiała być rozstrzygana, ponieważ należy do samej istoty zastosowania kryterium wierzyciela prywatnego.
- 187 Po pierwsze, w wyroku z dnia 11 lipca 2002 r., HAMSА/Komisja (T-152/99, EU:T:2002:188), na który powołuje się Komisja, sąd Unii uznał, że na Komisji spoczywał obowiązek ustalenia dla każdego z zainteresowanych organów publicznych, czy zakres umorzenia długów był rzeczywiście większy niż ten, jaki zostałby przyjęty przez hipotetycznego wierzyciela prywatnego w sytuacji porównywalnej do sytuacji zainteresowanego organu publicznego dążącego do odzyskania należnych mu kwot. W związku z tym według sądu Unii każdy wierzyciel jest zobowiązany do dokonania wyboru w odniesieniu do kwoty zaoferowanej mu w ramach proponowanej umowy z jednej strony oraz kwoty, którą uważa za możliwą do odzyskania w związku z ewentualną likwidacją spółki z drugiej strony, a na jego wybór wpływ ma wiele czynników, takich jak jego uprzywilejowany lub niezabezpieczony status wierzyciela, charakter i zakres wszelkich zabezpieczeń, jakie może on posiadać, jego ocena możliwości poprawy sytuacji przedsiębiorstwa i korzyści, jakie odniósłby w przypadku likwidacji (zob. podobnie wyrok z dnia 11 lipca 2002 r., HAMSА/Komisja, T-152/99, EU:T:2002:188, pkt 168, 170).
- 188 W związku z powyższym z wyroku z dnia 11 lipca 2002 r., HAMSА/Komisja (T-152/99, EU:T:2002:188), a w szczególności z jego pkt 166–172 wynika, że sąd Unii zalecił zweryfikowanie indywidualnej sytuacji wierzycieli publicznych, w szczególności w zależności od ich statusu jako wierzyciela niezabezpieczonego lub uprzywilejowanego, zasadniczo w celu ustalenia, czy dokonany przez nich wybór nie wykraczał poza to, co było uzasadnione wymogami handlowymi, czy też można było to wytłumaczyć chęcią przyznania korzyści danemu przedsiębiorstwu. Wynika z tego, że sąd Unii orzekł, iż wierzycieli publicznych nie należy traktować jako jednego podmiotu, a ich szczególne cechy powinny być brane pod uwagę.
- 189 Ponadto należy odrzucić argument skarżącej, zgodnie z którym wyrok z dnia 11 lipca 2002 r., HAMSА/Komisja (T-152/99, EU:T:2002:188) nie ma znaczenia, ponieważ w sprawie, w której zapadł ten wyrok, wszyscy wierzyciele publiczni udzielili umorzenia długu odbiorcy omawianej pomocy, podczas gdy w niniejszej sprawie interesy towarzystwa ubezpieczeń społecznych w sposób oczywisty nie zostały uwzględnione przy stosowaniu kryterium wierzyciela prywatnego. W rzeczywistości interesy tego towarzystwa zostały wzięte pod uwagę jako interesy wierzyciela po upadłości (motyw 110 zaskarżonej decyzji) (zob. pkt 161–163 powyżej).
- 190 Wreszcie należy stwierdzić, że rozważania przeprowadzone w wyroku z dnia 11 lipca 2002 r., HAMSА/Komisja (T-152/99, EU:T:2002:188, pkt 168, 170) zostały uwzględnione w wyroku z dnia 17 maja 2011 r., Buczek Automotive/Komisja (T-1/08, EU:T:2011:216, pkt 84).
- 191 Po drugie, w odniesieniu do wyroku z dnia 11 września 2012 r., Corsica Ferries France/Komisja (T-565/08, EU:T:2012:415, pkt 85, 94), na który również powołała się Komisja, należy stwierdzić, że jak twierdzi skarżąca, nie ma on w tym przypadku znaczenia. Podniesiono bowiem kwestię, czy Komisja jednoznacznie określiła działalność gospodarczą państwa francuskiego, dla którego mogłaby istnieć potrzeba ochrony wizerunku, a nie czy państwo powinno być postrzegane jako pojedynczy wierzyciel.
- 192 Po trzecie, należy przypomnieć, że w szczególności w wyrokach przytoczonych w pkt 61 powyżej Trybunał wskazał, że przy zastosowaniu zasady prywatnego wierzyciela istnieje konieczność wzięcia pod uwagę wierzyciela prywatnego znajdującego się w sytuacji możliwie najbardziej zbliżonej do sytuacji wierzyciela publicznego i dążącego do odzyskania zapłaty należnych mu kwot od dłużnika mającego kłopoty finansowe, co oznacza, że nie trzeba traktować państwa jako jednego wierzyciela, skupiającego wszystkich zainteresowanych wierzycieli publicznych.

¹⁹³ Po czwarte, jak słusznie podkreśla Komisja, zgodnie z obowiązującym orzecznictwem dotyczącym kwestii pomocy państwa wymaga się, aby w pewnych sytuacjach dokonano rozróżnienia pomiędzy rolą państwa jako podmiotu gospodarczego i jego rolą jako organu władzy publicznej (zob. podobnie wyrok z dnia 14 września 1994 r., Hiszpania/Komisja, od C-278/92 do C-280/92, EU:C:1994:325, pkt 22). Wynika z tego, że w obszarze pomocy państwa państwo nie musi być koniecznie postrzegane jako jeden podmiot.

[...]

¹⁹⁶ Z całości powyższych rozważań wynika, że uznanie państwa za jednego wierzyciela mogłoby prowadzić do przyznania, że niektórzy wierzyciele publiczni powinni wydać decyzję wbrew swym interesom i nie decydować się na zachowanie podobne do zachowania wierzyciela prywatnego znajdującego się w takiej samej sytuacji, co stoi w sprzeczności z orzecznictwem przytoczonym w pkt 61 powyżej. W związku z tym należy odrzucić argument skarżącej, że państwo powinno być traktowane jako jeden wierzyciel.

[...]

Z powyższych względów,

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność art. 2 decyzji Komisji Europejskiej (UE) 2015/1826 z dnia 15 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) przyznanej przez Słowację na rzecz NCHZ.**
- 2) **Komisja Europejska zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez AlzChem AG.**
- 3) **Republika Słowacka i Fortischem a.s. pokrywają własne koszty.**

Berardis

Papasavvas

Spineanu-Matei

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 grudnia 2018 r.

Podpisy